

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4213/2019
09.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца ДОО Летина Нови Бечеј, чији је пуномоћник Ивана Мандић Кошарка, адвокат у ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Глигорић, адвокат у ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 869/19 од 14.05.2019. године, која је исправљена решењем Гж 869/19 од 18.06.2019. године, у седници већа од 09.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 869/19 од 14.05.2019. године, исправљена решењем Гж 869/19 од 18.06.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју П 144/18 од 28.11.2018. године одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 1.342.367,20 динара са законском затезном каматом како је наведено у изреци (став 1. изреке); обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 124.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став 2. изреке); тужени је ослобођен обавезе плаћања судске таксе у овој парници (став 3. изреке).

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 869/19 од 14.05.2019. године, која је исправљена решењем Гж 869/19 од 18.06.2019. године, жалба тужиоца је усвојена и првостепена пресуда укинута у првом и другом ставу изреке (став 1. изреке); обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 933.228,00 динара са законском затезном каматом како је наведено у изреци (став 2. изреке); одбијен је део тужбеног захтева преко досуђених до тражених 1.342.367,20 динара са законском затезном каматом (став 3. изреке); обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 175.570,81 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став 4. изреке); обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 112.274,56 динара (став 5. изреке); одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка (став 6. изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију побијајући је у усвајајућем делу и делу о трошковима поступка, због погрешне примене материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и битне повреде одредаба парничног поступка.

Тужилац је благовремено поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању које је утврдио другостепени суд након отварања главне расправе, дана 09.05.2012. године закључен је уговор о купопродаји између тужиоца, као продавца, и АА производња АА, као купца, чији је предмет купопродаја сточне хране из производног програма продавца са сукцесивним испорукама.

Тужени је 01.11.2012. године почео узгајање 4000 пилића на фарми, а тужилац му је испоручио храну за пилиће, Starter или ТП1, који се пилићима даје у току прве три недеље узгоја, први пут 31.10.2012. године. Тужени је у току треће недеље узгоја пилића, када је почео да даје пилићима концентрат ТП2 који му је испоручио тужилац, приметио код пилића дијареју. Тужени је о томе телефоном известио ББ, запосленог код тужиоца, након чега је лечио пилиће код приватног ветеринара. ВВ, власник тужиоца, је обавештен о догађају и у разговору са туженим је истакао да ће проблем решити. Туженом је у даљем узгоју пилића био потребан концентрат ТП3 који тужилац није имао на лагеру, па му је прво испоручио концентрат за исхрану крва, који је тужени могао да користи јер је протеински, након чега је наставио са испоруком концентрата ТП3.

Тужилац је поводом испоруке концентрата вршених туженом издавао рачуне са отпремницама у периоду од 07.11.2012. године до 05.01.2013. године. Тужени није извршио исплате по издатим рачунима.

Према становишту другостепеног суда, тужени је у обавези да исплати тужиоцу купопродајну цену јер му је тужилац испоручио робу и доставио рачуне са отпремницама, а тужени је телефоном обавестио тужиоца о скривеним недостацима испоручене хране за пилиће, али није захтевао снижење цене, ни накнаду штете, нити је раскинуо уговор, већ је наставио да прима испоруке тужиоца.

Ревизијски наводи којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање нису основани. Другостепени суд је за чињенице које је утврдио навео јасне разлоге који су сагласни међусобно, као и садржини изведених доказа, због чега овај суд нема разлога да сумња у савесност и брижљивост поступања другостепеног суда приликом утврђивања битних чињеница. Сходно наведеном, нису основани ни ревизијски наводи којима се истиче да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. става 1. у вези члана 8.

ЗПП. Ревизијски наводи којима се указује на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. става 1. у вези чланова 231. и 355. ЗПП, такође нису основани, јер је према члану 231. ставу 3. тужени имао обавезу да докаже да потпише на исправама које је доставио тужилац нису његови и јер образложење пресуде садржи прописе на којима је заснована пресуда.

Побијаном пресудом је материјално право делимично погрешно примењено, али то није утицало на законитост и правилност одлучивања, па супротни ревизијски наводи нису основани. Другостепени суд је правилно сматрао да се евентуални недостаци испоручене хране за пилиће које је уочио тужени морају сматрати скривеним недостацима, али је погрешно закључио да је довољно то што је тужени телефоном обавестио тужиоца о уоченим недостацима. У складу са чланом 482. у вези члана 484 ЗОО тужени је, као купац, дужан да о скривеним недостацима хране за пилиће обавести тужиоца без одлагања и писмено тако што ће ближе описати недостатак и позвати тужиоца да прегледа ствар. Тужени је обавестио тужиоца о недостацима хране за пилиће телефоном, што према императивним законским одредбама није довољно. Према члану 488. ЗОО само купац који је благовремено и уредно обавестио продавца о недостатку ствари може захтевати уклањање недостатка или другу ствар, снижење цене, раскинути уговор, као и накнаду штете у свим наведеним случајевима. Тужени није благовремено и уредно обавестио тужиоца о недостацима хране за пилиће, због чега је изгубио права купца услед материјалних недостатака ствари из члана 488. ЗОО. Сходно наведеном, не постоји правни основ за снижење обавезе туженог на исплату према тужиоцу. Побијаном пресудом је на досуђене износе, у складу са правилном применом члана 324. става 1. у вези члана 277. става 1. ЗОО, досуђена законска затезна камата од доласка туженог у доцњу, то јест од истека рока за исплату испоручене робе.

Другостепени суд је о накнади трошкова поступка одлучио на основу правилне примене чланова 153. става 2. и 154. ЗПП, као и одредаба Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Закона о судским таксама.

Сходно наведеном Врховни касациони суд је, на основу члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Применом члана 165. става 1. у вези чланова 153. и 154. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка јер није успео у том поступку.

Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић